

níku Emilu F-ovi nahradil útraty stížnosti. Krajský soud v České Lípě uvedl v důvodech, že trestní řízení nebylo zahájeno jen na návrh soukromého účastníka, nýbrž na návrh veřejného obžalobce a že oznámení Emila F-a u četnictva nebylo vědomě falešné, neboť obžalovaný byl v kritické době na místě činu a byl osvobozen jen pro nedostatek důkazů. Povinnost k náhradě útrat stížnosti opírá krajský soud v České Lípě o ustanovení § 390 tr. ř., zřejmě odst. 2.

Usnesením krajského soudu v České Lípě ze dne 26. března 1934 byl porušen zákon v ustanovení § 390 tr. ř. Trestní řád v §§ 389 a 390 stanoví všeobecnou zásadu, že útraty trestního řízení má nahraditi obžalovaný, byl-li odsouzen, byl-li však osvobozen, že útraty zpravidla nese stát. Pokud však se trestní řízení konalo k žádosti soukromého obžalobce nebo podle § 48 tr. ř. jen k návrhu soukromého účastníka, má se jim uložit náhrada nákladů, jež vznikly z jejich zakročení. V odstavci 2. § 390 tr. ř. je dále stanoveno, že za zvláštní náklady, které vznikly užitím řádného opravného prostředku, ručí ten, kdo opravného prostředku použil, pokud zůstal bez úspěchu. Z okolnosti, že ustanovení §§ 389 a 390 tr. ř. jednají o skončení trestního řízení rozsudkem, vyplývá, že druhý odst. § 390 tr. ř. míní jen opravné prostředky proti rozsudku (rozh. čís. 2528/1902). Nelze tedy stížnost do usnesení, jímž bylo uloženo soukromému účastníku podle § 390 odst. 4 a § 393 tr. ř. nahraditi útraty trestního řízení a tím též právního zastoupení obžalovaného, považovati za řádný opravný prostředek podle § 390 odst. 2 tr. ř., takže podle tohoto ustanovení nebylo lze osvobozenému obžalovanému uložit náhradu útrat stížnosti soukromého účastníka. O útratách opravných prostředků, jež nespádají pod pojem řádného opravného prostředku podle § 390 odst. 2 tr. ř., nemá trestní řád ustanovení. Výrok o útratách opravného prostředku nesmí se dostat do rozporu s rozhodnutím ve věci hlavní, v níž podle ustanovení §§ 389 a 390 tr. ř. nebylo lze osvobozenému obžalovanému uložit náklady řízení trestního (rozh. čís. 2900 a 3237 sb. n. s.).

Za tohoto stavu věci bylo zmateční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 5152.

S hlediska § 24 odst. 1 zák. čís. 9/24 kryje koncesní listina na »zřízení, udržování a provozování přijímací radiotelefonní stanice« přechovávání více než jednoho radiopřijímače; přechovávání v širším rozsahu (co do množství nebo druhu) je jen »jinakým porušením zákona« ve smyslu odst. 6 § 24 zák. čís. 9/1924 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1934, Zm II 326/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 26. května 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným pře-

činem podle § 24 čís. 1 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, zrušil napadený rozsudek a zprostil podle § 259 čís. 2 tr. ř. obžalovaného z obžaloby.

D ů v o d y:

Základem rozsudku jest tento zjištěný stav: Hodinář Reinhard B. je koncesovaným obchodníkem s radiopřístroji v B., obžalovaný, hodinář ve D., má licenci na radiotelefonní přijímací stanici a po dohodě s B. zprostředkoval ve D. pro něho jako jeho zástupce na provisi několik obchodů na radiotelefonní přístroje, jakož i jejich dodání jeho zákazníkům, při čemž přístroje ty nejprve sám převzal, po případě též vyzkoušel ve svém hodinářském obchodě zapnutím na proud. Rozsudek osvobozující obžalovaného z přečinu podle § 24 čís. 1 zák. čís. 9/1924 sb. z. a n., spáchaného neoprávněným prodejem a z části též přechováváním jiných předmětů radiotelegrafních, jak bylo rovněž žalováno, je pravoplatný; dlužno pak přisvědčiti zmateční stížnosti obžalovaného, že ve zjištěné jeho činnosti nelze shledati ani zákoných znaků přečinu neoprávněného přechovávání, a že jen vadným výkladem zákona dospěl nalézací soud k odsuzujícímu výroku.

Byl-li prodatelem všech těch přístrojů, které prošly rukama a závodem obžalovaného ve D. koncesovaný obchodník B. z B., a fungoval-li obžalovaný jediné jako jeho zástupce na provisi, pak ono převzetí přístrojů ve D. obžalovaným za účelem dodání kupitelům a jejich přezkoušení co do způsobu přijímání rozhlasu bylo jen součástí prodejní činnosti B-ovy, neboť bylo v zájmu prodatele B-a, ručícího přece kupitelům za bezvadnost dodaného zboží, a tudíž též jeho zástupce za provisi pracujícího, zjistiti bezprostředně před odevzdáním přístrojů kupitelům bezvadnost prodáváného zboží. Pokud se týče neoprávněné prodejní činnosti, jež osvobozujícím rozsudkem je ohledně obžalovaného pravoplatně vyřešena, mohl v daném případě přijíti v úvahu ohledně B-a, obžalovou vůbec nestíhaného, správní přestupek podle § 24 čís. 6 cit. zák. vzhledem na předpis § 16 al. 2 téhož zákona.

Zjištěná činnost obžalovaného naplňuje sice pojem přechovávání ve smyslu § 3 al. 2 zák. čís. 9/1924 sb. z. a n., nerozhoduje tu doba, jak dlouho měl u sebe radioaparáty, neboť dostačí tu již zjištění, že přístroj poštou mu zasláný přijal, rozbalil a ve svém obchodě přezkoušel, při čemž byl četnictvem přistižen. Nelze však tvrditi, že by tu bylo přechovávání bez povolení, jak usoudil soud nalézací, jakmile obžalovaný podle zjištění tohoto soudu měl koncesní listinu vystavenou poštovním úřadem ve D. »na zřízení, udržování a provozování přijímací radiotelefonní stanice«. Rozsudek jen vadným výkladem zákona dospívá k závěru, že koncesní listina kryje ve smyslu § 24 odst. 1 cit. zák. přechovávání p o u z e j e d i n é h o radiopřijímače. Zákon neobsahuje žádného podobného ustanovení. Je-li účelem zákona, jak opětovně bylo již judikaturou vysloveno, zvýšená ochrana veřejného státního zájmu na přísné kontrole možnosti provozu radiotelefonního (rozhod. sb. n. s.

čís. 4679), tedy též odposlouchávání zpráv rozhlasem vysílaných, pak kontrola tato je umožněna již tím, že poštovní správa vede určitou osobu v patrnosti jako držitele radiostanice, při čemž s hlediska trestně-právního je lhostejno, je-li tu přechovávána stanice jedna, jakého druhu, či větší množství přístrojů. Z textu zákona (§ 24 čís. 1) nelze vyvoditi, že by tu zákon nějak rozlišoval. Poněvadž však koncesní listina je vyřízením žádosti o povolení, která podle § 19 čís. 3 zák. musí obsahovati též údaj o množství a druhu radiotelefonních zařízení, dlužno faktické překročení těchto údajů do žádosti pojatých, tudíž přechovávání v širším rozsahu co do množství či jiného druhu, než bylo v žádosti udáno nebo předstíráno, koncesní listinou takto plně nekryté, pokládati za »jinaké porušení ustanovení zákona ve smyslu § 24 čís. 6 zák., vyhražené ku stíhání úřadu správnímu.

Je proto přisvědčiti výtce zmateční stížnosti, že obžalovaný nepotřeboval zvláštního povolení k přechovávání oněch radioaparátů, ne sice z důvodu, který stížnost uplatňuje, že totiž přístroje nepřechovával ve smyslu § 3 al. 2 zák., nýbrž z důvodů shora takto naznačených, zrušiti rozsudek jako zmatečný podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. a na základě skutkově zjištěného stavu vynéstí ihned rozsudek osvobozující.

Čís. 5153.

Vybízením k hromadnému neplnění veřejnoprávních povinností ve smyslu § 15 čís. 1 zák. na ochr. rep. jest rozuměti jednání pachatele, jímž hledí přímo vzbuditi u někoho rozhodnutí porušiti zákon v určitém směru, tedy působení přímo na rozum. Toto působení může míti i formu zakrytou.

Obcím je ustanovením § 347 zák. čís. 76/27 sb. z. a n. uložena povinnost poskytovat podporu (asistenci) při vykonávání berních exekucí. Povinnosti, uložené zákonem obcím, vykonává podle § 62 zák. čl. XXII: 1886 obecní představenstvo.

Zrazoval-li obžalovaný členy obecního představenstva od plnění povinností, uložených jim zákonem, nelze uznati, že projevil snahu vykonati vliv na u s p o ř á d á n í věcí veřejných a sociálních, a použití zákona o státním vězení není na místě.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1934, Zm IV 407/34.)

Obžalovaný I. B. ve své řeči na veřejné schůzi lidu vyzýval členy obecního představenstva, by neplnili uložené jim zákonné povinnosti, poskytovat soudním a berním exekutorům asistenci při daňových a jiných exekucích. O b a s o u d y nižších stolic uznaly ho za to vinným přečinem podle § 15 čís. 1 zák. na ochr. rep.